

Anstødsstenen.

Luk. 2, 34 Og Simeon velsignede dem og sagde til hans moder Maria: Se, denne er sat mange i Israel til fald og til opreisning og til et tegn, som modsiges.

Det, som Simeon her udtaler om Jesus, er noget, som er overmaade trøsteligt. Men paa den anden side meget sørgeligt. Tænk, at han, som er sat til opreisning, ogsaa er sat til fald, han, som er sat til naade, ogsaa er sat til maade, han, som er sat til frelse, er ogsaa sat til fortabelse.

Men hvorledes kan dette være? Skriften siger jo, at Guds søn, Jesus Kristus, var ikke ja og nei, men i ham var ja, og at han er igaar og idag den samme, ja til evig tid. Vi ved ogsaa, at Gud ikke har villet, at en del skulde frelses og en del fordømmes; men Gud vil, at alle mennesker skal blive salige og komme til sandheds erkendelse. Det var jo netop for denne sin naadige vilje, Gud gjorde sig selv, da han sendte sin eubaarne søn til verden, for at han ved sin død skulde blive en gjenløsningsbetaling for alle. „Og han er en forsoning for vore synder, dog ikke for vore alene, men ogsaa for den hele verdens.“

Og naar Guds ord, som vidner om Jesus som verdens frelser, ja, som meddeler og virker den frelse, hvorom det vidner, — naar dette ord høres eller læses, da er det ikke saa, at ordet i sig selv kun har virkekræft overfor enkelte, medens det ligeoverfor andre ikke har nogen iboende magt til at gjenføde hjertet. Nei, ordet har ligeoverfor alle samme evne; det er overalt og under alle omstændigheder det selvsamme kraftige naademiddel, hvorigjennem Gud tilbyder enhver den for alle erhvervede frelse, ligeledes forholder det sig med daaben og nadveren. Disse naademidler har ogsaa en almindelig, for alle

gjældende kraft til at frelse. Heraf er det klart, at der intet mangler fra Guds side, for at Jesus kunde blive alle til opreisning. Det kan derfor ikke være Guds skyld, at han titrods for naadens almindelighed dog bliver mange til fald. Hvor ligger da skylden?

Lad os se, hvorledes det var, at Jesus blev mange i Israel til fald. Til Israel var pagten og forjættelserne betroede. Uaf Israel og i Israel blev verdens frelser født. Derfor siger Johannes, at Jesus „kom til sit eget.“ Men han maa straks tilføje de sørgelige ord: „hans egne annammede ham ikke.“ De fleste af Israels børn forhædede sig nemlig mod sin frelser og negtede at tro paa ham som den Messias, der skulde komme. Derfor blev Esaias's ord opfyldte paa dem: „Og han skal blive til en helligdom og til en anstødssten, og til en forargelsesklippe for begge Israels huse, til en snare og til en strikke for Jerusalems indbyggere. Og mange blandt dem skulde snuble, og de skulde falde og sønderbrydes, og de skulde snøres og fanges.“ Og det er om saadanne, som paa grund af sin vantro ikke vilde lade Jesus blive dem til opreisning, og som derfor ikke kunde andet end snuble over anstødsstenen, Simeon taler, naar han siger, at Jesus er sat mange til fald. Og grunden til, at det store flertal af jøderne ikke troede paa Jesus, var den, at de syntes, han ikke godtgjorde sin paastand om at være den forfattede Guds søn ved sig selv, som tegn. Jesus kaldte dem selv en ond og utro slegt, som begjærer tegn, „og der skal intet tegn gives den uden profeten Jonas's tegn.“ At Jesu hele liv var et tegn, ja, at han i sin helligste person var et tegn, der klart og tydelig bevidnede, at han kom fra Gud; det kunde og vilde Israel ikke se. Derfor modsigede de ham baade i gerning og ord, indtil deres modsigelse naaede sin højde deri, at de korsfæstede ham.

Men just derved blev Simeons paastod endvidere opfyldt. Medens Jesus hang paa korset, var det nemlig, at smertens og sorgens sverd gjennemtrængte hans moder, Marias hjerte. Og just i hans død og begravelse blev Jesus endmere klart bevidst at være et tegn, det tegn, som han selv havde forudsagt, skulde gives Israels børn, profeten Jonas's tegn: „Thi ligejom Jonas var tre dage og tre nætter i fiskens bug, saa skal menneskens søn være tre dage og tre nætter i jordens skjød.“ Men endog efter sin opstandelse vedblev Jesus at være for de allerfleste blandt Israel det tegn, som modsigedes. Thi endskjønt han ved at opstaa fra de døde, tilfulde havde godtgjort sin ret til at anerkjendes som Guds søn, vilde dog størstedelen af Israel ikke tro, hvorved deres hjerters tanker aabenbares som saadanne, der ikke kunde andet end bringe dem til fald, fald fra pagtens naade, fald fra forjættelsernes haab, fald til evig fortabelse.

„Men saa mange, som ham annammede, dem har han givet magt til at blive Guds børn, dem, som tror paa hans navn.“

Der var dog nogle saa i Israel, som aabenbarede sine hjerters tanker derved, at de i ensfoldig tro annammede Jesus som den verdens frelser, der skulde komme. For dem blev han virkelig til opreisning. Og hvilken opreisning! En opreisning saa høj og herlig, at de formedelst den blev Guds børn og arvinger til det evige liv.

Jesus var ikke sat mange blot i Israel til fald og til opreisning, men han er sat hele verden, dig og mig og enhver, enten til fald eller til opreisning, enten til død eller til liv. Maa ikke visheden om dette vække til alvor? Maa de mange i Israel af hans egne, som ikke annammede ham, tjene os til advarsel mod at lade deres tanker, modsigelsens og

vantroens tanker, aabenbares som vore tanker, til fald. Maa de derimod deres lykke, som annammede ham, anspore os til ogsaa at annamme ham, Og har vi annammet ham, da lader os bede Gud, at han vil lede og styre vore tanker saa, at de altid tilsidst maa aabenbares som troens tanker, til opreisning og til selighed.

S. B. Hustvedt.

Underbar virkning.

En mand, der folgte bibler, kom til et hus, hvor konen stod og vaskede. Disse to kom i en venlig samtale, og tilslut bød manden frem sine bibler. Konen vilde nok gjerne have en, men hun turde ikke kjøbe nogen, da manden ikke taalte den slags bøger i huset. Til sidst forærede manden ham en bibel. I det samme kom manden; han havde en økse i haanden.

„Nu, hvad skal De her hos min kone?“ spurgte han barsk.

„Jeg følger bibler,“ svarede manden stilfærdig.

„Det skal ikke vi have,“ var det barske svar.

„Nei, jeg har faaet en,“ sagde konen venlig.

„Ja saa! Nu, vi har bestandig delt alt med hverandre, saa vil vi ogsaa gjøre det med denne Bibel,“ og dermed lagde han den paa huggestabben og huggede den i to dele. Den ene del gav han til sin kone, den anden tog han selv til sig.

Nogle dage senere sidder han i skoven og tager sig en liden hvile efter middagsmaden. Da kommer han til at tage frem den halve bibel, som han havde puttet i lommen. Han ser paa den og begynder at læse fortællingen om den forlorne søn. Men da han kommer til ordene: „Jeg vil staa op og gaa til min fader,“ kommer han ikke længer. Her havde øksechugget gaaet igjennem. Da man-

den kom hjem om aftenen, sagde han i saa ligegyldig tone som muligt, at han vilde se hendes halvdel af bogen. Han havde begyndt paa en historie, og den vilde han gjerne læse tilende. Konen kjendte, at hendes hjerte slog raskere, men hun betvang sin glæde og rakte ham sin halvdel uden at sige et ord.

Og nu læser han historien om den forlorne søn, og det ikke en gang, men atter og atter. Og han læser ikke bare den, men meget andet, og resultatet er, at han en dag siger til sin kone: „Kone, jeg tror, dette er den bedste bog, jeg har læst.“ Men fra den dag af bliver han en anden mand; den herre og frelser, han læser om, bliver hans hjertes stat, og han kan ikke nok som takke Gud for sin bibel.

Tro og gjerninger.

Hvor der findes tro, der følger useilbarlig ogsaa helliggjørelsen, og hvor denne udebliver, der er troen ikke af den rette art. Thi den er levende, virksom og mægtig, denne tro, saa det er umuligt, at den ikke skulde virke godt uden afladelse. Den spør heller ikke om der er gode gjerninger at gjøre; men førend man spør, har den udført dem og er bestandig i virksomhed. Men den, som ikke gjør saadane gjerninger, han er et menneske uden tro, famler og ser sig om efter troen og gode gjerninger og ved hverken, hvad tro eller gode gjerninger er; men snakker dog meget frem og tilbage om tro og gode gjerninger. — (Luther).

Store videnskabsmænd og religionen

Copernicus, Kepler og Newton var alvorlige kristne, som saa Guds haand- skrift i naturen. Copernicus er grundlægger til vor nuværende lære om stjernerne, men hans gravsten bærer følgende indskrift: „Jeg venter ikke herlighed, som du har givet Paulus, ei heller den naade, hvormed du tilgav St. Peter; blot den barmhjertighed, som du har vist råbveren paa korset, tigger jeg dig om at give mig.“ Kepler slutter sin vigtigste bog med denne udtalelse: „Jeg takker dig, min herre og skaber, for den glæde som dine håndvers gjerning har givet mig. . . . Hvis jeg har sagt noget, som er uværdigt, eller har søgt at vinde ære for

mig selv fremfor dig, tilgiv mig dette af naade.“ Newton, den sidste naturlvidske, ligesom ogsaa den tusse bligier skloppod nævnte aldrig den almægtiges navn uden at blotte sit hoved. Den store videnskabsmand, Karl Ritter, siger i sin „betragtning over Palästina“: „Verden er fuld af skaberens herlighed; hvor vor dygtighed eller kundskab ophører, aabner aabenbaringen for os tid og evighed.“ J. Liebig, den bekjendte kemiker, siger, at tro paa Gud gjør en ydmyg og be- steden. Faraday, den store engelske naturlvidske, var en alvorlig kristen. Han udlagde ofte skriften paa mødder og beviste, at han levede efter den. Han søgte Kristus og fandt ham. Professor Benzenberg, grundlæggeren af observatoriet i Düsseldorf, har nedlagt sin troesbekjendelse i følgende ord: „Jeg er en protestant. Som protestant læser jeg de skrifter, som in- beholdes i den gamle og nye pagt. Disse skrifter er min religion.“ Den afdøde professor i botanik ved uni- versitetet i Marburg, Wiegand, ønske- de paa sin dødsleie, at Verden skulde saa vide, at „der døde en videnskabs- mand, som var en troende.“

Har ikke tid.

En fornem mands hustru meldte sig hos sin prest til deltagelse i det hellige nadvermaaltid.

„Deres mand vil vel ogsaa tage del deri?“ spurgte presten.

„Nei“, svarede hun, „min mand har saa mange forretninger, at han fra morgen til aften ikke har et minut til- overs til at tænke paa sig selv.“

„Det er meget ilde“, vedblev presten, men vilde ikke hans tjener, som fra morgen til aften udfører hans befa- linger, fulde ihjel, dersom han ikke daglig sit en stund til at tænke paa sig selv og spør sig måt? Saaledes maa ogsaa enhver kristen søge næring i Kristus for sin sjæl, at han ikke skal forsmegte evindeligt!“

Falst syndsbejendelse.

En prest blev kaldt til en syg, der lod, som om han var meget ydmyg. I de stærkeste udtryk skildrede han sig selv som den største synder.

„Det er altsaa virkelig sandt, hvad jeg har hørt om Dem?“ sagde sjæle- føreren.

Ved disse ord brusede den syge op og sagde: „Hvad har De da hørt

om mig, hr. pastor? Ingen kan med sandhed fortælle noget ondt om mig, og nu brød han ud i lovtaler over sit eget liv og levnet og i forbandel- ser over de fiender og bagtalere, som havde krænket hans gode navn og rygte.

„Ikke af fiender og bagtalere“, svarede presten, „men af Deres egen mund har jeg hørt, at De er et me- get slet menneske; men nu skjønner jeg, at De selv ikke tror det.“

Menneskehjertet en bedragelig ting.

En ung kone led af en uhelbredelig sygdom. Hun var opgivet af lægerne. Som saa mange andre blev det hende nu magtpaaliggende at saa en frelst sjæl. Alle tegn paa en sand om- vendelse vidste sig: skam og anger over synden, hvori hun havde levet, bøn om naade og syndernes forla- delse, samt om et nyt hjerte. De tro- ende venner glædede sig over det naa- dens verk, som var begyndt, og det var ogsaa vederkvægende at høre hendes bekjendelse af sine synder og sit haab om naade og frelse for Jesu skyld. Men om en tid blev hun tans. Havde hun før glædet sig over de tro- endes besøg og gjerne samtalt med dem om Guds Kjærlighed og hans hyrdeomsorg, saa blev hun nu mere tilbageholden. Det laa tydelig i da- gen, at hun godt kunde undgaa disse besøg. Hvad kunde være årsagen hertil? Jo, som jeg senere fik høre, var der vaagnet et haab om at blive bedre igjen. Sygdommen havde be- gyndt at tage af og saa var det ikke mere nødvendigt at søge Gud og sø- ge for sin sjæl.

Elfter ikke verden.

En stor, sterk ørn sad en dag paa det høie bjerg. Med sit skarpe blit opdagede den en stor fisk i vandstør- pen. Dens begjærighed vaagnede, og med lynets hurtighed slaar den sin klo i fiskens ryg. Men da den skulde drage denne op viste fisken sig at være tyngre end ørnen, hvorfor den havde at vælge mellem at slippe fisken og saa leve eller holde den fast og dø. Den valgte at holde fast og droges ned i dybet med sin fangst.

Se her et billede paa din stilling, du, som rastløs jager efter de ting, som er her nedentil, og kun tager efter, hvad denne verden har at byde.

Vil du beholde dit liv, saa slip taget tilde, slip det, inden det bliver forsent. Thi du kan ikke drage verden med dig i himmelen, men vel kan verden drage dig med ned i afgrunden.

Sjælens næring.

En gudsfrygtig mand blev spurgt, hvorfor han den ene dag efter den anden læste i bibelen, da han dog vel nu maatte have læst den igjennem og saaledes kjendte, hvad der stod i den. Han svarede: „Min ven, hvor- for spiser du idag, da det dog ikke er længere end siden igaar, at du fik mad?“

„Jeg spiser“, svarede den anden, „for at leve.“

„Det er sandt“, sagde den gudsfryg- tige mand, „og gjorde du ikke det, maatte du om kort tid dø. Men li- gesom du spiser for at nåre dit liv ved Herrens timelige gode gaver, saaledes ransager jeg flittig Guds ord for derved at opholde og nåre mit aandelige liv; thi mennesket lever ikke af brød alene, men af hvert ord, som udgaar gennem Guds mund.“

„Nu takker alle Gud.“

„Har I da saa meget at takke Gud for“, sagde en rig mand til sin nabo, en fattig væver, der dog hver aften pleiede at synge: „Nu takker alle Gud.“ „Eders haandværk kaster lidet af sig, og I har en stor familie at er- nåre, saa det maa dog være meget knapt for eder.“

„Det er ganske rigtig, nabo“, sagde væveren; „men med takken forholder det sig saaledes: „For det vi har, tak- ker vi Gud, fordi det er godt for os, og for det, vi ikke har, takker vi Gud, fordi vi ikke behøver det.“

Hvor Gud findes.

Skjøndt Gud er allestedsnærværen- de, er han dog ingensteds. Jeg kan ikke fatte ham med mine egne tanker uden ordet. Men der, hvortil han selv har bundet sin nærværelse, der la- der han sig visselig finde.

Saaledes fandt jøderne ham i Je- rusalem ved naadestolen. Vi finder ham ved troen i ordet og sakramen- terne. — I sin majestæt, det er: uden- for sin aabenbaring i ordet, lader Gud sig finde.

Guds majestæt er os for høi og stor, vi kan ikke gribe ham, derfor viser han

os den rette vei, nemlig Kristus og siger: Tro paa ham, da skal du faa vide, hvem jeg er, hvad mit væsen og vilje er.

Men verden følger ad utallige andre veie med stor flid, bekoftning, møie og arbejde den usynlige og ubegribelige Gud i hans majestæt. Og Gud er og bliver ukjendt for dem, endog de har mange tanker om ham, disputerer og taler meget; thi det er besluttet, at udenfor Kristus vil Gud være ukjendt og ufattelig.

(Luther.)

Kirkegangens velsignelse.

(Af Junckes Rejsebilleder ved D. S.)

„Forvar din fod, naar du vil gaar til Guds hus, og hold dig nærmere til at høre, end en daare til at gjøre offer.“ (Präd. 4, 17.) Her hører vi straks, at vi ikke skal løbe til gudstjenesten som til en koncert eller et aftenelskab uden indre forberedelse. Nei, her gjælder det at ruste sig indvortes, at forvare sin fod, her gjælder ogsaa det ord, Jehova engang sagde til Moyses: „Drag dine sko af dine fødder, thi det sted, som du staar paa, er en hellig jord.“

Hvad skal man da gjøre? Vi tænker her paa Matth. 5, 23—24, hvor Frelseren formaner til at søge forlig med vor broder, var det end paa vejen til alteret, og saa at ofre sin gave eller deltage i gudstjenesten. Alle erkjende vi vel nødvendigheden og berettigelsen i denne fordring. Vi kan ikke træde frem for Gud med god samvittighed, naar vi bærer nag til et af hans børn. Først skal man opgjøre sit mellemværende med sin næste, søge forsoning og fred og vise Kjærlighed. O, hvilken velsignelse vi vilde have af vor kirkegang, om den ofte gav anledning hertil! Sid den opfattede tjenestepige vilde bede sin madmoder om tilgivelse, før hun gik i kirke, gid den haarde mester vilde vise et forsonligt sindelag og sige til tjenedene, før han tog søndagsfrakken paa: „Det skal ikke hände oftere.“ Enhver maa indse, at Herren ikke blot har ment at indskærpe forsonlighed, men at han taler eksempelvis, at han formaner til at aflægge hver synd, der tynger paa vort hjerte. Naar somhelst vi have syndet af joshed, egenkærlighed, haardhertighed, gjeerlighed eller andet, kræver han, at vi først skal se vidt mulig opgjøre vort regnskab

med vor næste og saa med Gud. I sandhed, søndagen skalde med rette bære sit navn efter solen — selv i regnveir —, hvis vi gif til kirke efter en sliq faktisk omvendelse.

Hermed hænger det nu nøie sammen, at man prøver sig selv og i alle stykker er paa det rene med, hvem man er, hvad man vil, og hvad man gjør. Man skal tage sigte paa den sandhed, at man er et for evigheden bestemt væsen, kaldet til Guds børns frihed og hellighed, og man skal tænke sig ind i denne store sag, takke og tilbede. Du maa ikke glemme, at du kun er een sjæl af Gudstalløse børneskare, at den hele menneskeslægt er i Jesus Kristus gjenløst til Guds børns herlige frihed, men at Guds rige endnu kun er kommet til den mindste del af menneskeheden. Og dit hjerte bør saa udvide sig, at din bøn omfatter ikke blot dine familielemmer og gode venner, men alle, der endnu sidde i mørke og dødens skygger. Saa skal du paa bønnens og længselens vinger favne den hele jord og svinge dig op til Guds trone, og siden ydmygt vende dig til dig selv og alvorlig spørge: „Hvorledes har jeg modtaget den Guds naade, der er bleven mig buden? Hvorledes har jeg draget nytte af hans frelser med mig? Hvorledes heurinder mit lidsløb, mine dage og mine uger? Hvori bestaar mine hovedsæl? Hvilke ere mine skjødesynder, hoveddøren, hvor igjennem mørkets rige atter og atter bryder ind? Hvorledes har jeg kjæmpet mod urenheden og ondskaben?“ Se, hvis man saaledes ved oprigtig seloprøvelse har naaet frem til at betragte sig selv i det rette lys, saa vil man snart have den rette længsel, stemning og evne til at fornyne Aandens virkning og indtryk fra himmelriget, og da ere vi beredte til at modtage tugt og ydmygelse, men og drøft og kraft af Guds hellige ord. Man træder da frem for Herren med den velskændte, men i grunden alligevel for hjertet saa fremmede bøn: „Som hjorten skriger efter det levende vand, saa tørster min sjæl efter dig.“

Jugen sige: „Til deslige betragtninger har jeg ikke tid om søndagen; jeg er inderlig glad, om jeg kan rive mig løs saa nogenlunde itide, at jeg kommer i lære, før præsten gaar paa prædikestolen.“ Har du ikke tid dertil, saa saar du tage den, thi seloprøvelse er ligejaa nødvendig for dig som an-

bedraget. Og maa jeg spørge, hvorfor er det nødvendigt, at de fleste mennesker just om søndagen skal sove længere end paa ugens øvrige dage — at saa er tilfældet, er jo en kjendsgjerning. Det er rimeligt nok, at der ikke bliver tid for det bedste, naar man maa ligge i sengen to timer mere end ellers og hysle dobbelt saa længe med sin paaklædning.

Inden man gaar til kirke, bør man allsaa være i den rette bønnens stemning, at man kan bede: „O min Frelser, giv mig lys og velsignelse; min sjæl tørster efter dig!“ Da skal der ikke fattes et andet vigtigt stykke af din opbyggelse, jeg mener forbønnen for prædikanten. Betänk, hvor han trænger denne støtte. Vidste tilhørerne, hvorledes man gen alvorlig præst skjælver og bærer ved bevidstheden om sin uværdighed og uformuenhed til at meddele Guds ord blandt saa mange og saa ulige mennesker, vidste de, hvor tung dagen før søndagen kan være, inden han med angstfuldt hjerte betræder prædikestolen — o, da vilde man være meget mere tro i forbønnen. Da skalde der blive en langt inderligere velsjælvvirkning mellem prædikanten og tilhørerne, og den tro forbøn skalde for begge parter blive en kilde til rig velsignelse.

Dette hører alt til „forvar din fod,“ allsaa til forberedelsen til gudstjenesten. (Fortsættes.)

Vigesaa der.

En vantro mand sagde bl. a. paa en haanende maade til en Kristi tjener: „Jeg tilbringer nu altid søndagen med at opgjøre mine regnskaber.“ Stille og alvorligt svarede den kristne: „Min herre, De vil saa se, at dommens dag skal tilbringes paa samme maade.“

En sand kristen

tager alt af Guds naade — og saa naaden. Han forstaar, at han end ikke kan undvære Guds naade for at bede om hans naade. Egenretsdigheden er den ældste og sidste fiende af troen.

Lien's Pharmacy

Skandinaviisk Apotek.
Ole B. Lien. Harry B. Selvig.
DRUGS, CHEMICALS,
TOILET ARTICLES.
Recepter expederes hurtigt.
Tel. James 141. 1102 Tacoma Ave.

Altensburger

Nye Testamente

med fortaler og anmerkninger af dr. Martin Luther samt med Mag. Veit Dietrichs summarier og Franciscus Bierlings fortaler og slutningsbønner til kapitlerne, med Weimarbibelens forord, indholdsangivelser til St. Jakobs brev og St. Johannes's Aabenbaring. Særdeles stiftet til husandagt.

554 sider liden folio.

3 velstbind = = = \$2.00.

3 presjet stindbind = = = \$2.50.

Hellige Betragtninger

af Johan Gerhard. „Se til at faa fat i denne verdensberømte lille andagtsbog, og læs den stiftig for dig selv og for dit hus.“

212 sider.

Indbunden = = = \$0.50

3 halv Morocco og guldsnit \$1.25

Populær Symbolik

af Martin Gynther. Lutherisk veiviser til prøvelse af de forskellige kirker og religiøse samfund.

380 sider.

Godt indbunden = = \$1.25

Lutheran Publ. House,
Decorah, Iowa.

„Pacific Herald.“

et kristeligt ugeblad, a religious weekly, udgivet af presteconferensen for Pacific distrikt af den norske synode ved en komite.

Entered at the post-office at Parkland, Wash., as second-class matter.

Alt vedrørende reaktionen indsendes til pastor D. J. Lrdal, Bellingham, Wash.

Alle nyheder, bekendtgørelser og notiser indsendes til pastor Ove J. H. Preus, 1701 So. J St., Tacoma, Wash.

Alt vedrørende dette blads forretning besørages af pastor H. M. Tjernagel.

Breve adreserede „Pacific Herald“, Stanwood, Wash., vil naa ham.

Bladet koster

for aaret.....50 cts
halvaaret.....25 cts
til Norge.....75 cts

Adresse: Stanwood, Washington.

Naade.

(H. A. Preus)

Naade — hvilket dyb af forbarrende kjærlighed i Guds hjerte oplader ikke dette ord for os! Hvem kan udtømme denne kilde? Hvilken fjælnhed, hvilken salighed for arme syndere, for virkelige syndere indeholder ikke dette ord.

Hvem kan tilfulde fatte, endfjæle beskriver den guddommelige naade?

Medens Guds kjærlighed omfatter alle skabninger, og han føler og viser den inderligste medlidenhed og barmhjertighed med alle elendige, saa betegner naade, at han forbarmer sig over syndere og har fattet et fælsraad til deres salighed.

Det var af naade, han sendte sin søn den enbaarne og ved hans blod forlygte verden med sig selv.

Det var af naade, han i evangeliet aabenbarede denne „gudtryktigheds hemmelighed.“

Det var af naade, han ved sine sendebud formaner: „Lader eder forlige med Gud“, og sender den Helligaand, for at han ved naademidlerne skal gjøre os delagtige i fælsen i Kristus.

Det er endelig af naade, at den Helligaand talder, oplyser og helliggjør syndere, m. a. o., gjør dem salige for medelt troen paa Jesus Kristus.

Saaledes er naaden til netop for syndere, passer alene for syndere. Uden synd var vi salige, vi trængte da

ikke til naade. Men er du en syndere — og vi er alle syndere og fattes den ros, vi skulde have for Gud — saa trængte du naaden som det ene fornødne. „Vær mig syndere naadig!“ det er alt, hvad toldereren beder om.

Har du Guds naade, min ven, saa har du alt. „Min naade er dig nok“, siger Kristus til Paulus.

Mangler du naaden, da fattes dig midt i den største overskud alt. Hvor fattig og elendig var ikke den rige mand, som „levede hver dag herlig og i glæde!“ Atter, om du føler dig som den største syndere — der er dog naade for dig, naade til at gjøre dig retfærdig og salig, som om du aldrig havde syndet.

Denne Guds naade er i Kristus Jesus. Den er erhvervet af ham og bevijes os alene for hans skyld. Den kan alene tilegnes i Kristus Jesus, ved troen paa ham.

Men ogsaa denne tro er af naade, en Guds gave, ligesom den fortsatte tilegnelse, troens bevarelse, og det liv, som skabes ved tilegnelsen, og de livsens vandstrømme, som stadig udflyder derfra, er Guds naadevirkninger, saa at alt „er af naade“, naade det, at vi blev levendegjorte, og det, at vi lever i ham — arbejder, strider og lider for ham, ja ogsaa at vi dør i ham, saa det er Gud, som af naade virker, at vi, hvad enten vi lever eller dør, er Herrens — hans, som er opreist fra de døde, som ikke mere dør, men lever evindeligt, paa det at vi skal leve og regjere til evig tid.....

Jesus som gjenföder.

Ja, vi behøver ikke at bruge andet end vor forstand for at indse, at der er masser af mennesker, som ikke kan blive salige i himlen, fordi de vilde kjede sig til døde. Det vilde være en evig plage og pine for dem at være der, saadan som deres natur er. Og derfor er det, at Jesu ord til Nikodemus lyder til os: „I maa födes paany!“

Og naar vi spørger: Hvad er da Guds naade med os mennesker? saa er svaret: Jesus — ikke som lærer — men som gjenföder. Det er den naade, som er i Jesus, at han vil föde os paany, omstabe os mennesker, skabe en ny „natur“ i os, saa at vi kan faa en menneskenatur, som kan passe til Guds natur, til de saliges, de helliges natur i himlen.

Jesus er kommen for at blive sta-

fader til en ny, hellig menneskenatur, saa at ligesom vi syndefödde mennesker ligner vor første stamfader, Adams, og har som han en syndig natur, der ikke passer til livet i himmerig, saa skal vi, ved at være gjenfödde af Jesus, komme til at ligne ham, blive helligfödde mennesker med en hellig natur, der passer til livet i himmeriges rige.

(B. Beck.)

Tag dit kors op.

Judsendt af J.

Den bekendte tyske prest Flattich kom en dag i samtale med en meget bekymret kvinde, der tilhørte hans menighed. Hun klagede over, at Vorherre atter og atter hjemfögte hende med modgange og lidelser, og hun fattede ikke, hvorfor hun skulde gennemgaa saa meget ondt. „Det maa være nödvendigt“, svarede Flattich. „At, det kan man ikke altid indse“, sagde hun. Den erfarne själeförger fremfattede da fölgende lignelse til nærmere estertanke:

En hyrde vogter sin saarehjord. Det viser sig snart, at et saar er borte af flokken. Han flöiter efter det, men saaret löber kun længere bort, skjönt det hörer hyrdens stemme. Da kaster han en jordklump efter det. Den træffer; men det vil endnu ikke tilbage, skjönt det bliver bange. Nu lader han sin hund lös. Denne indhenter det snart, tager fat i det og ryster det, saa det skjælver af angst og smerte. Og nu vender det endelig tilbage til hjorden.

Uden at nogen bliver födt paany, kan han ikke indkomme i Guds rige.

For at forklare gjenfödselsens nödvendighed, har de gamle kirkesfædre benyttet fölgende fortælling:

En mand döde og kom foran himlens döer. Den var tilsluttet, og da han bankede paa, kom en engel ud og spurgte: „Hvor vil du hen?“ — „Jnd i himlen“, svarede manden. — „Da er ved den rette döer“, sagde engelen. „Kom, jeg vil före dig omkring. I vor Guds hus er mange boliger; du skal selv vælge, i hvilken du vil bo.“ Med disse ord gik engelen foran og manden fulgte efter.

Snart stod de foran en af de saliges boliger, og engelen sagde: „Se, disse er salige; de erkjender Gud ansigtigt til ansigt, de stuer ind i dybet af

Guds visdom og kundskab; de forstaar hans domme, som paa jorden var dem uudgrundelige; de ransager hans veie, som paa jorden var dem uransagelige og förer mellem himlen frydefulde samtaler om Herrens mangfoldige og underbare godhed, der — ofte kroget og dog ret — har fört dem. Dette er deres salighed. Vil du bo hos dem?“ „Nei“, raabte manden, „för mig videre; thi for mig er dette ingen salighed.“

Engelen förte ham videre foran en anden bolig. „Se der“, sagde han, „der bor salige. De beskuer sig selv og de forundres; thi de er uden synd. Hellighed, der paa jorden var deres længsel, er i himlen deres eiendom; derfor tjener de nu Herren deres Gud, uafsladeligt i luttet fred og glæde. Deres vilje er bleven ganske et med Guds vilje. De nyder Guds börens herlige frihed, deres ubesmittede arv. Dette er deres salighed. Vil du bo hos dem?“ „Nei“, raabte manden, „för mig videre; thi for mig er dette ingen salighed.“

De gik videre og stod foran en tredje bolig. „Se her“, sagde engelen, „her bor salige. De kjender hverandre uden nogensinde at have seet hverandre paa jorden. De staa profeter og höie patriarker og almindelige kristne — de sidder sammen ved et og samme bord og nyder samme spise, nemlig deres Guds kjærlighed. De elsker hverandre med fuldkommen kjærlighed; thi her gives ingen misundelse, ingen strid mere. Se hvor herligt og deiligt det er, at brödre bor endrægtigt sammen! Hör hvor de synger med nye tunger: ‘Herligt og saligt er venfælskabet og samfundet, som vi nyder med hverandre!’ Dette er deres salighed. Vil du bo hos dem?“

„Nei“, raabte manden atter, „för mig videre; thi dette er ingen salighed for mig.“

Da sagde engelen: „Jeg vil endnu vise dig en bolig, den skjöneste af alle, som det stedse lystet os engle at stue ind i. Men er der ingen salighed for dig, saa er der ingen plads for dig i himlen.“

Da de nærmede sig denne bolig, hörte manden underbar sang, som mild harpeklang og som sterke tordeulyd. Men den vedervægede ham ikke. Snart kunde han se skaren af de salige, som boede der. De var iförte hvide klæder og bar palmeagrener i deres hænder. Midt iblandt dem

jaa han en, der var lig et menneskes søn. Hans ansigt lyste som den klare sol og paa hans hænder og fødder strålede i blodig glans merkerne af hans lidte pine. Engelen sagde: „Se, her bor salige. De har toet sine klæder og gjort dem hvide i Lammets blod og bærer fredspalmen i sine hænder. I deres midte troner han, den fredens fyrste selv. Se, hvilket menneske! Det er den herre Jesus Kristus, Lammets, som er slagtet. Han tilbeder de og synger: 'Saliggjørelsen tilhører vor Gud og lammets.' Med uforgjængelig glæde takker de ham, at han har kjøbt dem med sit blod og gjort dem saligere end vi, syndefrie engle. Som børn stuer disse arme syndere ham ansigt til ansigt. Dette er deres salighed. Vil du bo hos dem?“

Men manden havde vendt sig bort og tilhyllet sit ansigt. Endelig streg han høit: „Bort! bring mig bort herfra! Dette kan jeg ikke udholde. Nei, han har ingen stikkelse og skjønshed for mig. Jeg ser nu, at det er sandt, hvad jeg ikke vilde tro. Men det er forfærdeligt, at det er sandt, — jeg elsker ham ikke.“ Saa talte manden og gik straks til sit sted.

Hvorhen fører mine spor?

Pastor Junke fortæller:

En mand gik en morgen ud af sit hus. Det var vinter og sneen laa dyb. Pludselig mærkede han, at hans lille niaarige søn fulgte ham trods den dybe sne.

„Barn, hvad gjør du?“ raabte manden. „I dag kan du ikke saa være med.“ Men gutten svarede munter og glad: „Fader, jeg følger alle dine spor, saa gaar det let.“ Gutten anede ikke, at han ved disse ord vakte en vældig storm i faderens bryst. „Altsaa, barnet vil altid følge i mine spor, naar jeg vandrer som hidindtil, og hvorhen fører jeg da mig selv og mit barn?“ Over dette spørgsmaal begyndte faderen at blive urolig, medens hans sjæl før endnu aldrig havde haft en urolig time. Men enden blev, at faderen trøstlig kunde sige til sit barn: „Følg du mig, thi jeg følger Jesus.“

— Guds ord er kraftigt. Et eneste sprog har bliet mangen synder og forstrålet mangen søn.

Bort arbejdsfest.

D. C. Sunderfon har bortsat sin farm til Anton og John Hanstad, og selv med familie flyttet til Mt. Vernon.

Under stor begejstring danedes en stor ungdomsförening torsdag den 8de feb. i menighedens skolehus ved Stanwood.

Mr. og mrs. Joh. Ordal fra Colton, S. Dak., pastor Ordals forældre, har været paa besøg hos Leques ved Stanwood denne uge.

Hr. T. R. Skov, medlem af Vor Frelsers menighed, Tacoma, drog udover mod Parkland en dag denne uge og kjøbte sig et hjem. Han blir dog fremdeles inden Tacomas byggrænser.

En tre dages gammel søn af mr. & mrs. Ole Olson ved Fir, Wash., blev begravet paa „Pleasant Ridge“ gravplads ved La Conner sidste tirsdag. Past. Tjernagel forrettede.

Ungdomsföreningen „Concordia“ i Vor Frelsers menighed, Tacoma, vil onsdag aften den 7de marts have en „festlig sammenkomst.“ De unge damer bringer refreshments og koger kaffe. De unge herrer sørger for resten.

Venlig anmodning. — Hr. G. H. Onstad i Leland har besøgt en del vakre souvenirs af Luther College med portrætter af dr. Larsen og dr. Koren. Disse souvenirs, som er meget vakre og koster blot 35 cts., sælges til indtægt for Missionen. Kjøb en, saa gjør du vel.

Venligst M. M. Christensen.

Tirsdag aften den 9de feb. havde de, som er konfirmeret i Vor Frelsers menighed, Tacoma, møde i kirkeens parlors. Prof. Houg fra Parkland holdt en meget pen tale til de unge paa engelsk, hvori han ledet deres tanker tilbage til den dag, da de stod for alteret og gjentog sit daabsløfte. Tänk, hvis vi aldrig glemte den dag, hvor meget bedre for os og for verden! Og dog er det ikke den gjentagelse af daabsløftet, som er af største betydning; men meget mere un-

dervisningen i de evige sandheder, som gaar forud for denne høitidelige handling. Disse sandheder, eller den ene store sandhed om Jesus Kristus, sanderes frelser, er det, som alene bærer, naar alt andet brister. Dette er det, vi aldrig maa glemme.

Mrs. Hans Larsen af Vor Frelsers menighed, Tacoma, fyldte den 9de feb. sit 64de aar. En del af hendes venner, fornemlig medlemmer af Bstidens kvindeförening, som ogsaa mrs. Larsen tilhører, kom i den anledning paa et ganske uventet besøg til geburtsdagsbarnet. De bragte mad med sig og en pen bog til minde om dagen.

Anton Lorensen fra Kent og Lina Aune af Tacoma ægteviede i Tacoma lørdag aften den 10de ds. af pastor Preus. Vielsen fandt sted i brudgommens svoger, hr. Alsbos hjem paa Yakima Ave. Bare de nærmeste var tilstede. De to unge agter indtil videre at bo i Kent.

Herold ønsker dem lykke og velsignelse.

For pastor N. Iversen og hustru af Vor Frelsers menighed, Tacoma, var Fredag den 9de ds. en sand høitidsdag. Det var den dag 30 aar siden de fejrede bryllup. Nu kunde de sidde og se tilbage paa disse aar som en leg, der gik saa fort, de vidste ikke af før den var slut. Som sædvanlig havde alle børnene ogsaa denne bryllupsdag samlet sig i hjemmet for at glæde sig sammen med de gamle. Vi glæder os med og ønsker det lykkelige brudepar endnu mange aar iblandt os.

Ole Sunderfons familie i Olalla, Wash., har været noksaa haardt hjemfjægt af sygdom og uheld den forløbne vinter. Den ældste søn laa flere uger paa hospitalet i Tacoma meget syg i nervefeber. Mr. Sunderfon selv har lidt meget af gigt og var desuden saa uheldig lige før jul at blive slaaet flent af en „stump-puller“, saa han maatte holde sengen i længere tid. De to yngste sønner var ogsaa lidt usofsigtige med grubbemaskinen. Følgen var, at den ene fik sine arme forslaaet og den anden maatte bringes paa hospitalet, da man frygtede for indre beskadigelser. Det glæder os at berette, at det nu ser lysere ud. De syge er

komme hjem ganske friske, og alt gaar nu ved det gamle.

Martin Pederson, vor tapre forsvarer for menigheds-skolen i Ballard, har gjeftet Tacoma denne uge. Han glemte da heller ikke at se til gamle venner, som ogsaa interesserer sig for den samme store sag — menigheds-skolen.

Hans Lindebrette holdt foredrag i „Peoples Union“ forsamlingslokale i Stanwood sidste søndag eftermiddag over de norske eventyr og deres betydning. Særlig blev Askeladden prominent. Taleren sagde blandt andet, at han havde fundet mange Askeladder blandt de udvandrede nordmænd i Amerika.

Da Lindebrette allerede den følgende tirsdag skulde tiltræde den lange rejse tilbage til Norge, blev forsamlingen omdannet til et stort kaffeselskab til ære for ham og datter Sarah.

Hr. Lindebrette er en af de gjæveste brobyggere, vi paa dette sted har haft besøg af.

Prof. Gisle Bothne kunde den 1ste februar fejre sit 25 aars jubiläum som lærer ved Luther College i Decorah. Studenterne havde i den anledning beredt ham en sjelden smuk fest i Collegets gymnastiklokale, hvortil hele fakultetet med deres familier, samt fordums elever fra by og omegn var indbudne. Et vakkert gulduver overrakktes professoren fra hans elever. Der opvartedes med taler og lykønskings skrivelser, med sang og musik ved et veldækket bord.

Vi er nok langt borte og sent ude, men kaster dog vor lille blomst efter toget og ønsker Guds velsignelse over vor kjære lærers arbejde ved vor skole.

Atter er vor kirke rammet af et tungt slag, idet Herren har kaldt bort fra den stridende til den triumferende kirke vor tro medarbejder i Herrens vingård, pastor N. Chr. Olsen, Hercher, Ill. Han døde lørdag den 3die februar af slag, 69 aar gammel.

Aldøde var fra Bjelbaanäs i Nordland. Seminarist fra Tromsø 1860, studerede han fem aar i Kristiania og udvandrede til Amerika i '66. En tid studerede han ved Concordia Seminar i St. Louis og blev efter fuld-

endte studium her prest for fem menigheder i Illinois. Da kaldet senere blev delt, flyttede pastor Olson til Hercher og Grand Prairie, hvor han nu i over 30 aar har virket som prest i de samme menigheder. Han efterlader en stor hørnesflok, som nu er baade fader og moderløse. En søn studerer teologi ved Concordia seminar i St. Louis, en medicin i Chicago, to frekventerer Luther College i Decorah.

Vore gode gamle venner og naboer og tro menighedsfolk, mr. og mrs. Finley, skal med det første flytte fra Stanwood til Lowell, Wash. Mrs. Finley har været meget virksom i kvindeforeningen. Foreningen foranstaltede derfor en liden sammenkomst i prestegaarden torsdag den 15de til hendes ære.

At de Forenede Stater ikke i 1902 fulgte Guds befaling om først at søge hans rige og reisfærdighed (Mat. 6, 33), viser følgende tal, som taler for sig selv:

Bedningemissionen \$5,000,000; indremission og udlæg i mgh. 100,000,000; statskoler 195,000,000; forlystelser 400,000,000; brød 600,000,000; tobak 800,000,000; berusende drikke 1,250,000,000.

Santa Barbara. — Her i Santa Barbara holder vi nu paa at bygge kapel paa kirkelotten. Folket glæder sig meget til, at de skal faa sit eget kirkefælle hjem, om det end bliver lidet og simpelt.

Vilde nu nogen af vore bedrestillede troesbrødre eller troesjæstre række os en hjælpsom haand til dette for os saa nødvendige foretagende, saa vilde vi være meget taknemlige. Enhver pengegave, liden eller stor, vil blive skattet høit. „Gud elsker en glad giver“.

Bidrag kan sendes til
Rev. N. Pedersen, 1009 Wilcox St.,
Santa Barbara, Cal.

Martin Gunderson er kommen tilbage fra Syd Dakota, og skal det kommende aar selv drive sin farm ved Skagit. Familien kommer formodentlig snart efter.

Skagit kvindeforening holdt sit første møde i dette aar hos mrs. Ber-

tha Johnson. Næste møde holdes hos mrs. Joh. Johanneson fredag den 23de februar.

Følgende begjærede optagelse i Skagit menighed sidste søndag: Mr. & mrs. Nils Braate; mr. & mrs. Louis Dahl & barn; mr. og mrs. D. M. Prewit og 2 børn. Mr. & mrs. Skjelde, mr. & mrs. N. Pederson og Hans Nibdal og hustru og fosterpige blev optagne for en tid siden.

Bekjendtgørelser.

Substjeneste i Kennewick, Wash., søndag den 18de februar kl. 10.30 form. og 7.30 aften.

Substjeneste i Immanuel's menighed ved Kamnah og Mooskia, Idaho, søndag den 25de februar, norsk kl. 10.30 form., engelsk kl. 2 efterm. Lørdagskole den 24de.

Venligt D. C. Hellefson.

Skriftens rette forstaaelse.

Mangen enfoldig, ulært kristen i sit kammer læser sin bibel med langt mere frugt og velsignelse, end mangen vidtberømt skriftlært midt iblandt sine ordbøger og forklaringer, naar han ikke har troen. Det kommer deraf, at denne forstaaer vel skriftens meningsfulde indhold bedre end hin; hin derimod forstaaer bedre den himmelske del, hvortil ingen giver ordene og forklaringen uden den Helligaand. Denne skjønner, hvad de hellige mænd har sagt; hin, hvad den Helligaand gjenem dem de hellige mænd har sagt. Denne har sandhedens ord; hin har ordenes sandhed. Denne læser bibelen uden at læse den, idetmindste uden at forstaa den; eller hvis han forstaaer den, saa tar ordene altid retningen forbi hoved og hjerte og aldrig ind deri; hin har af Gud selv erholdt nøglen til hans ord, og skyerne er taget bort fra stjernehimlen. — J. Arndt.

En troende kjøbmand, som havde lidt store tab, spurgte sin prest, hvorfor han var forbigaaet, da indsamlingen til kirken fandt sted.

Presten sagde, at han ikke havde fundet det rigtigt nu at henvende sig til ham, da han havde haft saa store tab det aar.

Kjøbmanden svarede: „Det er ganske sandt. Jeg har lidt store tab, og derfor maa jeg nu tage det meget nøie med mine udgifter. Men min hyrksomhed maa ikke begynde med Guds hus.“

Tacoma.

Vor Frelser's evang. luth. kirke af den norske synode, hjørnet af 17de og So. J. St., So. K. St. sporvogn.

Substjeneste hver søndag formiddag kl. 11 og aften kl. 8. Søndagskole kl. 9:30 form.

Ove J. S. Preus, pastor.
1701 So. J. St., Tel.: Blad 8542.

Seattle.

Immanuel's lutherke kirke af den norske synode, hjørnet af Olive St. og Minor Avenue, Lake Union Car.

Substjeneste hver søndag formiddag kl. 11 og aften kl. 8.

H. A. Stub, pastor
1626 Minor Ave. Tel.: Main 7783

Dr. Louis S. Schreuder

norst Læge og Kirurg.

Kontortid: 10-12 Form., 2-4 Eft., 7-8 Aften

Offit:

219 PIKE ST., nær 2nd AVENUE
SEATTLE, WASH.

PHONES: MAIN 4493, - IND. 7285

Tilfalg.

En eiendom i Parkland, bestaaende af hus, barn, god brønd og 10 lotter, en halv mil fra Parkland, samt 8 acres land, alt indfæncet. Alt dette sælges paa gode vilkaar og rimelige priser. Man henvende sig til
A. A. Fangsrud eller Pacific Herald.

Pacific Districts Prester

Abberg, D. S. — Parkland, Wash.
Blakfan J. — Box 175 Redford Wn
Borup, P. Eureka, Cal., cor. A & Pratt St
Bjerke, A. D. Cor. 19th & Donovan Str.
Bellingham, Wash.
Christensen M. A. 125 State Street
Ballard Wn
Carlson, B. R. M.
693-20th Str., W. Dakland, Cal.
Dale, J. D., Silvana, Wash.
Eger, Olaf, 933 E. 27 St.
Los Angeles, Cal.
Foss L. E. 2930 Lombard Ave, Everett, Wn
Grønberg D. 1863 Howard St.
San Francisco, Cal.
Hagoes, D. 425 East 10th Street,
Phone: Scott 2095. Portland, Ore.
Hustvedt, S. B., 927, 34th St.
Dakland, Cal.
Hartshab, B., Parkland, Wash.
Hellefson, D. C., Genesee, Idaho.
Holben, D. M., W. 6, 3rd Ave.,
Spokane, Wash.
Johansen, J. 204 J Str. Fresno, Cal.
Larson, W. A. Livermore, Cal.
Nielsen, C. J. D. Hayward, Cal., Box
Neste, Theo. B. 3005 Lombard Ave,
Everett, Wash.
Ordal, D. J. 1016 Gladstone
Phone: Red 711 Bellingham, Wash.
Pedersen, N. Santa Barbara, Calif.
Preus Ove J. S. 1701 So. J Str.
Tel.: Blad 8542
Stattebyl C. Parkland, Wash.
Stub, H. A., 1619 Minor Ave. Seattle, Wn
Sørensen, H. W. 417 29 St.
Astoria, Ore.
Stensrud, C. M. 3448 18th Str.
San Francisco, Cal.
Tjernagel, J. M. Stanwood, Wash.
White H. D. Silverton, Oregon.
Kavler R. B. — Parkland, Wash.

Pacific Lutheran Academy and Business College

gjør ikke fordring paa at være den billigste skole paa vestkysten, men den har sat sig som maal at være den bedste i sit slags. Dens opgave er at give unge mænd og kvinder en grundig uddannelse paa et kristeligt grundlag og saaledes dygtiggjøre dem til et nyttigt virke i livet. Vestkysten gaar ud fra, at skolen eksisterer for elevernes skyld, ikke at eleverne eksisterer for skolens skyld. Den sparer derfor ikke paa bestrængelserne, naar det gjælder at ansætte lærere eller anskaffe apparater o. s. v., hvoraf eleverne kan hente nytte. I de 11 aar skolen har virket, har den vokset sig ind i forholdene herude, og har saaledes haft bedre anledning end nogen lignende anstalt paa Pacifickysten til at sætte sig ind i, hvilke krav den skandinaviske amerikanske befolkning herude stiller til en skole, og hvorledes den paa bedste maade skal kunne tilfredsstille disse krav.

...Skolens Kursus...

Skolen tilbyder fets forskellige kurser: Preparatory, College Preparatory, Commercial, Music, Shorthand, Normal. Desuden gives der et ekstra kursus for nykommere.

Hvad det koster. Skolepenge, kost, logi, og bøger for ni maanedes beløber sig til omtrent \$150.00. Winterterminen begynder den 4de December 1905. Skriv efter katalog.

Adresse: R. J. Song,
Parkland, Wash.

Fra kirken i Norge og Danmark.

(Bød D. e.)

Fra Danmark. (Af Ostenfeld. Fortsat). — Af de øvrige sager, som behandlede i det kirkelige udvalg, maa jeg endnu nævne to, nemlig konfirmationsordningen og begravelsesordningen. Den første af disse blev underkastet en foreløbig behandling. Man er fra alle sider enige om, at her trænger vi til en ændring, og det er navnlig i Kjøbenhavn og de øvrige større byer, at uholdbarheden af den nuværende ordning føles. Dnskerne her i byen gaar i retning af at faa afhjulpet de værste misligheder og at faa det gjort snart; og til de værste misligheder regnes det personlige løfte, som hvert barn aflægger, men som det ifølge sin udvikling kun undtagelsesvis er istand til at aflægge. Her er et punkt, hvor der dog synes at være haab om, at de forskellige partier kan blive enige om et forslag til forandring.

En sag blev i denne samling gjort færdig og sendt som forslag til kirkeministeriet, og det var begravelsesagen. Forslaget gaar ud paa, at det kan tillades lægmænd, der hører til folkekirken, at tale i kirken eller begravelseskapellet. En prest er ikke pligtig at tale ved begravelser og ikke berettiget til at tale mod de nærmestes ønske. Disse kan ogsaa lade en anden prest end sognets forrette ved begravelsen. Begravelse kan afholdes uden prestens medværelse, naar den afdøde vidnehaft har udtalt ønsket derom. For børn under 15 aar gjælder forældres og værgers bestemmelse. Borgerlige begravelser foregaar paa folkekirkenes kirkegaard og i dens begravelseskapellet med taler, medbringes af sanger og anden høitidelighed, naar der intet foretages, som strider mod høimæltighed og mod det hensyn, som skyldes folkekirken, dog maa der ikke uden prestens samtykke synges andet end salmer. Kirkegaardene og de nuværende kapeller vedbliver altsaa at være folkekirkenes, men de udstrekket sin gjæstfrihed til de mennesker, som staar udenfor den.

Endnu maa jeg omdø de kirkelige forhold i Kjøbenhavn. Her gaar den kjøbenhavnske kirke sig fremad, og i det aar, som nu er tilende, har vi haft den glæde at indvie 3 nye kirker — alle som sognet kirker, men de to beregnede paa at skulle afløses af

større kirkebygninger. Til kirkesondets sekretær istedetfor pastor Friis Hansen er valgt pastor Niels Juhl, som har arbejdet som prest i kirkesondets tjeneste i 11 aar, og alle kirkesondets venner synes at være enige om, at det er et heldigt valg. Formentlig er erhvervet dels ved kjøb, dels som gave 3 nye kirkegrunde, som vi haaber snart at kunne tage i brug ved at opføre mindre kirker derpaa. Men det, som har kjendemerket kirkelivet i de sidste 3 maaneder, er de vækkesmøder, som blev afholdte. Det har været de to kjøbenhavnske prester Møllerup og Sibiger og kristelig Dagblads redaktør, pastor Mathiesen, som har ledet disse. 3 sidste halvdel af september holdtes i koncertsalen, som rummer ca. 2000 mennesker, hver aften møder, der var saa sterkt besøgte, at nærliggende lokaler ogsaa maatte tages i brug; flere aften var der ca. 8000 mennesker samlede. Tallet af dem var vel nok troende og kirkesøgende mennesker, men derfor var arbejdet ikke spildt, idet bekjendelsesmødet og trosfreidigheden blev øget. Der var sikkert ogsaa en del enkelte, som søgte og fandt fred baade blandt dem, hvis tidligere standpunkt var uklarhed og tvil, og blandt dem, som var fornegtere. Men man kan ikke sige, at der har været vækkes i Kjøbenhavn i den forstand, at det har grebet om sig i kredse, som før var fremmede for Guds ord. Senere har vækkesmøderne været forfattede paa forskellige steder i byen, og der har aabenbart sig en stor hørelyst; af nordmænd har baade pastor Hanssen talt ved et møde, og emisjar Modalski har holdt en række møder i Helligaandskirket. Dog tror jeg ikke, at resultatet kan gjøres op efter forudsættelserne synderlig anderledes, end jeg gjorde det ovenfor. Thi i adventsugen var der i adskillige kirker en aedgang fra forrige aar, selv om besøget i de fleste af de 40 kirker, hvor de holdtes, var godt.

I slutningen af november afholdt det danske missionselskab en fest i anledning af 200 aarsdagen for Ziegenbalgs anreise som missionsaar til Indien. Festen var besøgt af udvandringer fra alle landets kredse og af repræsentanter for missionsarbejdet i de andre nordiske lande; den foretog meget godt og var opbyggende til at blive trofast i Herrens gjenning.

En gammel mands bekjendelse.

Pastor Becke i Ludvigsborg skrev den 24de september 1789 følgende, som ogsaa har sin anvendelse paa vor tid: „Jeg er nu 72 aar gammel, og da paa en kort tid nogle af mine bekjendte og fortrolige venner, som var yngre end jeg, er gaaet hjem til Herren, saa har jeg mere end aarsag til at tænke paa enden. Herren giver mig en levende og barnlig tro paa det sande Guds ord, saa at jeg med mine trosvante ret inderlig omfatter Frelseren, hvem Gud har bestillet til alle folks salighed, og at, om jeg idag eller imorgen faar hjemlov, jeg da har ham i min favn og dør i troen paa hans retfærdighed og fortjeneste! Imidlertid lader han mig, saalange jeg endnu skal prædike, forkynde evangeliet om Jesus Kristus i al ensfoldighed og uden kunstige ord efter menneskers visdom! Thi naar jeg tænker paa den nymodens veltalenhed, som jeg er for gammel til at lære, idet man nemlig klæder Guds ord og evangelium i prægtige, høitruvende talemaader, falder mig ofte ind, hvad der fortælles om lægen Theophrastus Paracelsus: Da han gik op paa slottet, viste man ham ringe tegn paa opmærksomhed og ærbøddighed, fordi han kom i en meget simpel dragt. Han vilde da undersøge, hvori aarsagen kunde ligge til, at han blev agtet ringere end tilbørligt, og lod derfor sy en kostbar, broderet klædning. Denne tog han paa, da han næste gang gik op paa slottet, og nu saa han, hvordan man buffet og stræbet for ham. Da han saaledes fandt, at det var bare for sine klæders skyld, han blev hødet med saadanne ærbøddighedstegn, trak han dem af, da han kom hjem, og slængte dem bort i en frog, idet han ærgert og forbitret sagde: „Hvad, skal mine klæder betyde mere end jeg?“

For det nu gjerne gaar, som det allerede ofte har gaaet, at man med sin høitragtelse mere vender sig til den høie ordensdragt end til manden, Manden ved Guds høie haand, som allerede i og for sig i sin sandhedsdragt har indre værd nok, saa er jeg bange for, at han neppe skulde række mig, om jeg vilde gjøre ham en stavsuniform, hvori han ogsaa kunde smykke og bramme for verdens børn, og ved en saadan fremmed, af mennesker foreskjædet dragt, først forstærke ham i høitagtelse. Jeg er bange for, at han vilde fortørnes og sige:

„Hvad, skal klædningen betyde mere end jeg?“

— Saa meget denne gang.

Guds naade i Kristus Jesus, der strækker sig saa vidt, som himmelen naar, og hans sandhed og trofasthed, der strækker sig saa vidt som stjerne gaar, styre og regjere os alle!“

Gaa til Hirsch,

Den gamle erfarne Apotheker fra Norge med eders Doktors Recepter samt for norske Familie Mediciner af alle slags — saasom. HOFMANSDRAABER, NAFTADRAABER, RIGABALSOM etc.

Apothekeren er altid villig til at give Raad om ønskes.

Post-Ordres expederes pr. omgaaende.

Adresse:

Hirsch Pharmacy Co.,
1435 1ste Ave. Hj. Pike St.,
SEATTLE, Wash.

Sam Crow
House
Furnishing
Company.

Compleat udvalg af

Møbler, ovne og croeckery.

225-27-29 RIVERSIDE AVE,
SPOKANE WASH.
Telephone Main 2494

Kathert Pilgrim-Hus

No. 8 State St., New York.

Nærmeste Hus ved det nye Sælingssted for Emigranter. Barge Office.

Kristeligt Hærborg for Indvandrere og andre Reisende.

Pastor E. Petersen, Emigrantmissionær, træffes i Pilgrim-Hus og

faar Emigranterne bi med Raad og Daad.

Folk, som kommer fra Vesten, tjører med Belt Line Street car lige til Døren.

Student-Supplies

OF

ALL KINDS

Vaughan & Morrill Co.

926 P. 44. Ave. Tacoma, Wash

Parklandnyheder.

— Mr. J. J. Erikson havde nylig besøg af sine forældre.

— Morten Pederson fra Ballard saa indom til P. L. N. sidste tirsdag.

— Kvindeforeningen møder næste gang, den 21de, hos Mrs. D. G. Storaasli.

— Kaptein Johnson fra Parkland blandt andre driver med kveitefiske nær Masfa, og naar de har faaet fisket lastet følger de fisken i Seattle.

— Mandag aften, 19de febr., kl. 8 vil Lyceum give en forestilling i gymnastiklokalet. De vil udføre Goldsmiths "the stoops to conquer." Adgangspris 25 cents for voksne, 15 cents for børn under 12 aar.

— Kl. 7½ om aftenen den 22de vil kvindeforeningen saa istand en festlig tilstelning ved P. L. N. med program og forfriskninger. Alt for 25c. for voksne, 10c. for børn. Det kunde være bra, om mange vilde "turne" ud, da de haaber paa den maade ogsaa at kunne hjælpe til med kirkebygningen.

Terje Ellefsen.

(Slutning.)

Ellefsen læste flittig, overveiede der grundig, og bøiede sig ydmygt og villig under ordet, og dette ventede han ogsaa af andre. Hans egen øvelse i gudsfrygt var derfor ogsaa eksemplarisk. Han var en stadig gæst ved guds bord; jævnedes, saavidt jeg ved, aldrig ved gudstjenesterne her i menigheden. Magtet han var saa tunghørt, at han vanskeligt kunde følge med forhandlingerne paa menighedsmøderne, var han dog sjelden borte fra dem. Frivillig og uden knur tog han altid del i de byrder som foresaldt, baade i menigheden og samfundet. Han tog levende del arbeidet for missioner, skoler og andre kjærlighedsgejninger. Vort akademie havde han fra dets begyndelse støttet kraftigt baade med penge, raad og anden daad. Da det saa mærkest ud for os her, var han den samme rolige troeshelt og støtte, som ikke lod tro og mod forvandles til mishaab og megen flage.

I 1891, om vaaren, besøgte Mr. Ellefsen det sted, som da nylig var ud-

kaaret til byggetomt for vor højskole, nemlig Parkland. Den 15de mai lod han offentliggjøre blandt andet følgende udtalelse, som viser, hvor omhyggelig han undersøgte og overveiede alt, før han talte eller handlede i vigtige sager: "Magtet veiret ikke var det heldigste de to gange, jeg har været derude paa stedet Parkland, maa jeg tilstaa, at der er meget vakkert. Det er ogsaa helt forbausende, hvorledes Tacoma har udvidet sig ad den kant de to aar, siden jeg første gang var herude, saa hvis det holder paa efter den maalestok, hvilket alt tyder paa nu, vil "the university place" meget snart blive en betydelig forstad til Tacoma. Som stedet for en kristelig skole er det efter mit ringe skjøn meget heldigt, da det er nær nok en storby, hvor man kan se baade mørke og lyse sider, lære at fly farer af ethvert slags. Og saavidt jeg kan skjønne, er dette ved opførelsen af en kristelig skole den virksomste maade at missionere paa her, og det er mit ønske, at alle venner af gammellutherdommen vil hjælpe sagen frem enten ved gaver eller ved at kjøbe lotter. At det skulde være noget umoralist at kjøbe lotteri den anledning kan jeg ikke se, da jeg synes, det stilles ligt med at kjøbe landstykker for dermed i fremtiden at bygge kirker og prestegaarde, hvilket ofte har været praktiseret. Jeg har selv kjøbt lot der, og er det min tanke at bygge derpaa i sommer."

Den gang boede Ellefsen i Willmar, Minn., hvorhen han var kommen blandt de første nybyggere.

Ellefsen var en varm ven af kristelige skoler, især menigheds-skoler; derfor har han ogsaa her i sin menighed støttet den paa mange maader, nu sidst ved at testamentere et tusen dollars, som skal benyttes til at lønne lærere i menigheds-skolen med.

Hans sidste ungdom var kort og dog kom ikke døden uventet. Søndag den 21de januar var han paa sin plads ved gudstjenesten. Eftermiddag samme dag var han ogsaa tilstede ved et samtalemøde, men søndagen derefter flyttede han ved en salig død fra os. Lungebetændelse endte hans liv. Dog var han oppe mere eller mindre hver dag den sidste uge, endog dagen før han døde. Velignet være den tro arbeiders minde.

Send Pacific Herald en ny abonnent.

Rettelser.

Følgende trykfeil, som skader indholdet, bedes herved rettes i stykket om Terje Ellefsen i forrige nummer.

I 2den spalte staar Muskegon, skal være Muskego, Wis.

I 3die spalte 11te linje staar: deres pietistiske, skal være den pietistiske Retning. Den havde han fra Norge.

I samme spalte længer nede staar ordet liberal, læs for liberal.

Barnehjemmet i Parkland.

Mr. A J Barnes, 1 bor äbler og 1.00; M. Mikkelsen, 0.50; ved pastor Grönsberg fra smaapigernes sforening, 5.00; Ida Molsstad, 1.00; mrs. S. N. Sörlien, 10.00; ved G M Boyd fra kvindeforeningen i Barnesville, Minn., 5.00; mrs. S Matholm, 1.50; ved A J Hong, halvdelen af julekollekten i Vor Frelsers menighed, Genesee, Idaho, 3.42; Møckford kvindeforening, 1 kvilt; ved D G Hellefson fra kvindeforeningen i Genesee, Idaho, 2 kvilte; Elmer Olson, 2 bure; Martin Ruberg, 1 bure; mr. D Blaauw, 44 cans salmon; mrs. Minnie Gulliksen, 2 kaaber; pastor Garstad, et landkort; mrs. M Bergan, mrs. D Mastvold, mrs. M Mastvold og Miss Olga Mastvold, klæder til en pige; mr. Erik Haakson, en dags arbejde.

Hjertelig tak! Mrs. T. Larsen.

Lærte af Gud.

Skjönt paver, leilere og højskoler kan lave doktorer i lægevidenskab, i lovkyndigheden og i filosofien i mængde, saa er det dog baade vist og sandt, at ingen uden den Helligaand af himmelen kan gjøre en doktor i den hellige skrift, som Kristus siger: de skal alle være lærte af Gud selv.

Hvor den hellige skrift ikke fører herredømmet, der raader jeg sandelig ikke nogen at sende sit barn hen. Alt, hvad der ikke uden afladelse driver paa Guds ord, maa gaa til for dærvælsen; derfor ser vi ogsaa, hvad der ofte blir af folk paa højskolerne, Jeg er meget bange for, at de hvide skoler er hvide portier til helvede, der som de ikke omhyggelig indskärper de unge den hellige skrift og lever dem i den.

Jeg strider imod mine fiender, ikke med menneskelige vidnesbyrd og skrifter eller udsagn af kirkelærere, de være saa hellige og udmerkede, som de vil; men ene og alene med den hel-

lige skrift. Men denne maa forståes og udlægges just i den mening og aand, hvori den er skreven, og folgelig ikke efter menneskelige meninger og forklaringer; men af og ved sig selv, som den, der til alle tider i og for sig selv er vis, let og tydelig og allerbedst forklarer sig selv og prøver og dømmet alt andet, som hele den 119de psalme lærer og indskärper. Det ene sted i skriften skal holdes imod det andet, og hvad der paa et sted er dunkelt, blir at oplyse af et andet. — Luther!

Indbydelse!

Naar De er i Everett, da gjar vor bekvemme Butik til Deres Hovedkvarter.

—Stort Lager af—

Herreflæder og Udstyrsartikler,

—samt—

Gutteslæder fra 3 Mar til 19 Mar gamle.

Stort Udvalg af Tøier altid paa Lager. Tilfredshed er vor Garanti.

Enger & Jesdahl,

1618 Hewitt Ave., - Everett, Wash.

Skandinavisk

Boghandel.

Et stort Udvalg af Skolebøger, Sammenbøger, Bibler, Romaner og Aviser, samt alt, som tilhører en vel assorteret Bog- og Papirhandel.

Ordres pr. Post isvædres hurtig.

VISELL & ROCKBERG,

Stationers & Booksellers

1308 Pacific Ave

University Meat Market

A. A. FANGSRUD, PROP

Dealer in all Kinds of

Fresh and Salt Meats

PARKLAND WASH